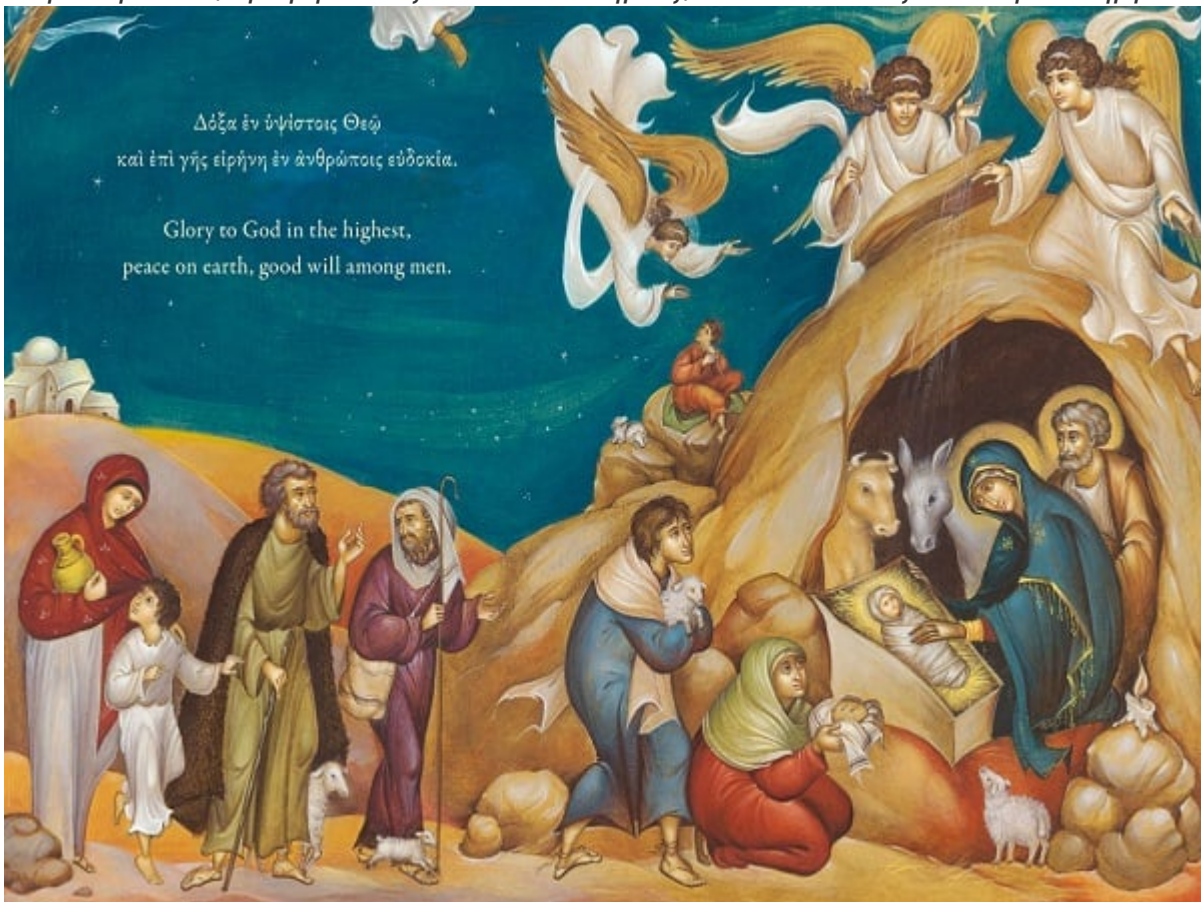

Κοιτώντας την εικόνα της Γεννήσεως (Παναγιώτης Αγγελόπουλος, Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών)

/ [Πεμπτουσία](#)

Στο πλούσιο υμνολόγιο της Εκκλησίας μας, την παραμονή των Χριστουγέννων, ψάλλεται ένα πολύ ωραίο ιδιόμελο, στη διάρκεια της Α΄ Ώρας, των Βασιλικών Μεγάλων Ωρών.: «Βηθλεέμ ετοιμάζου· ευτρεπιζέσθω η φάτνη· το Σπήλαιον δεχέσθω, η αλήθεια ήλθεν· η σκιά παρέδραμε· και Θεός ανθρώποις, εκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς το καθ' ημάς, και θεώσας το πρόσλημμα. Διο Αδάμ ένος ημών σολύμων

H

Βηθλεέμ, απέχει περί τα 20 λεπτά με το αυτοκίνητο, από την Ιερουσαλήμ και σήμερα, είναι υπό Παλαιστινιακό έλεγχο. Στα Εβραϊκά, Βηθλεέμ σημαίνει ψωμόπολη, δηλ. πόλη του ψωμιού. Τότε η Βηθλεέμ, ήταν ένα μικρό ασήμαντο χωριό.

Την ύστερη όμως δόξα αυτού του χωριού, ο Προφήτης Ησαΐας, την είχε προΐδει 700 χρόνια, πρίν λέγοντας: «...και συ Βηθλεέμ, γη Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη ει εν τοις ηγεμόσιν Ιούδα· εκ σου γαρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου τον Ισραήλ...»[2], δηλ., και συ Βηθλεέμ, γη του Ιούδα δεν είσαι καθόλου μικρή, γιατί από σένα θα προέλθει ο Ηγούμενος, εκείνος που θα ποιμάνει τον Ισραήλ.

Στην ασήμαντη Βηθλεέμ διάλεξε να γεννηθεί το δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Σωτήρας και Λυτρωτής του ανθρωπίνου γένους ο Χριστός. Από τη μικρή Βηθλεέμ, ξεκίνησε το σχέδιο του Θεού, για τη λύτρωση του ανθρώπου και την επανείσοδό του, στον χαμένο γι' αυτόν Παράδεισο.

Ση Βηθλεέμ απευθύνεται ο υμνωδός, Παριάρχης Ιεροσολύμων Σοφρώνιος, καλώντας την να ετοιμασθεί. «Βηθλεέμ ετοιμάζου ευτρεπιζέσθω η φάτνη· το Σπήλαιον δεχέσθω»! Καλεί την Βηθλεέμ να ετοιμασθεί και τη φάτνη να ευτρεπισθεί και το σπήλαιο να δεχθεί. Η πρόσκληση, είναι σε ενεστώτα χρόνο και σε έγκληση προστακτική «ετοιμάζου, ευτρεπιζέσθω, δεχέσθω».

Γιατί άραγε σε ενεστώτα; Γιατί η πρόσκληση στο θαύμα της Γεννήσεως, αφορά και στον καθένα και στην καθεμία από μας. Τι οξύμωρο σχήμα αλήθεια!

Πόσο μπορεί μιά φάτνη αλόγων, ένα μαντρί και ένας στάβλος, να στολιστούν και να γίνουν τόπος, για να χωρέσει και να κατακλιθεί εκεί ο ίδιος ο Θεός;

Απορεί και θαυμάζει ο υμνωδός στον όρθρο των Χριστουγέννων: «Ο αχώρητος παντί πως εχωρήθη εν γαστρί; Ο εν κόλποις του Πατρός πώς εν αγκάλαις της Μητρός;» [3] Πώς, Αυτός που δεν χωράει πουθενά χώρεσε στην κοιλιά της Παναγίας; Πώς, Εκείνος που όντας Άχρονος και στους κόλπους του Πατέρα, είναι τώρα στην αγκαλιά της Μητέρας Του, Αειπαρθένου Μαρίας;

Ο υμνωδός της εκκλησίας, μας καλεί όλους στο Ναό. Εκεί με πίστη και κατάνυξη θα ζήσουμε το θαύμα και θα λύσουμε την απορία μας για το μεγάλο γεγονός: «*Δεύτε ίδωμεν πιστοί, που εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ μετά των μάγων Ανατολής των Βασιλέων. Άγγελοι υμνούσιν ακαταπαύστως εκεί. Ποιμένες αγραυλούσιν ωδήν επάξιον Δόξα εν Υψίστοις λέγοντες τω σήμερον εν σπηλαίω τεχθέντι εκ της Παρθένου και Θεοτόκου εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας....*». [4]

Ελάτε, να δούμε, ακολουθώντας τον Αστέρα και τους Μάγους, που εγεννήθη ο Χριστός. Ελάτε να ζήσουμε τα αληθινά Χριστούγεννα. Τα Χριστούγεννα της προσωπικής μας σωτηρίας. Σ' αυτή την πρόσκληση όμως πόσοι άραγε ανταποκρίνονται;

Για τους πολλούς, τα Χριστούγεννα είναι η γιορτή που θ' αγοράσουμε δώρα, θα φτιάξουμε γλυκά, θα κάνουμε τραπέζια, θα ξενυχτίσουμε στα «ρεβεγιόν».

Μετά απ' όλα αυτά, όταν οι καμπάνες της εκκλησίας, σημαίνουν χριστούγεννα και καλούν στην εκκλησία, εμείς γυρίζουμε ξενυχτισμένοι κι' άϋπνοι, μέσα στα άγρια χαράματα, για να πάμε για ύπνο!!!

Προτιμάμε τα εμπορικά Χριστούγεννα με τα δένδρα, τα μελομακάρονα και τους κουραμπιέδες, τις γαλοπούλες, τα χοιρινά και τα ρεβεγιόν.

Ζούμε έτσι τα εμπορικά Χριστούγεννα, που δεν έχουν καμία σχέση με την ταπεινή φάτνη την «*Άγια Νύχτα τη χριστουγεννιάτικη*» και την προσωπική μας σωτηρία.

Τι όμως έγινε στ' αλήθεια εκείνη τη «*Άγια Νύχτα*» της Γεννήσεως;

«*Ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν Αυτού γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον ίνα τους υπό νόμον εξαγοράσει ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν*» [5] όπως γράφει στους Γαλάτες ο Απ. Παύλος.

Εκείνη τη Νύχτα ήλθε στον κόσμο ο Χριστός! Έγινε σάρκα από τη σάρκα μας «*ο λόγος σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενούς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας*» [6] «*ο νόμος διά Μωϋσέως εδόθη, η χάρις και η αλήθεια διά Ιησού Χριστού, εγένετο*» [7] όπως μοναδικά και θεολογικώτατα περιγράφει ό Ευαγγελιστής Ιωάννης.

Τον είδαμε με τη δόξα του μονάκριβου Υιού, πλήρη χάριτος και αληθείας, που ήλθε να συμπληρώσει το Νόμο, που είχε δοθεί στο Μωϋσή. [8]

Ο στάβλος των αλόγων ζώων, που διάλεξε να γεννηθεί ο Χριστός μας, είναι από

τα δυσωδέστερα σημεία, σ' ένα ποιμνιοστάσιο!

Σ' αυτό το σημείο του σταύλου εσπαργανώθη, ο «*Αχώρητος Παντί*» «*ως είδεν ως ηθέλησε και ως ηυδόκησεν*» Στο σταύλο και στη Φάτνη των αλόγων «*άνθρωπος γίνεται Θεός, ίνα Θεόν τον Αδάμ απεργάσηται*».

Εκεί, στη φάτνη της Βηθλεέμ, ήταν παρών όλος ο κτιστός κόσμος. Εκεί στη φάτνη χώρεσε Εκείνος, που δεν χωράει πουθενά.

Εκεί στη φάτνη της μικρής Βηθλεέμ, ταπεινώθηκε νεογέννητο Θείο βρέφος, και βρήκε αχυρένιο παχνί για κατάλυμα, για τη δική μας σωτηρία.

Μπροστά στους Μάγους, τους απλούς αγραυλούντες Ποιμένες, τα άλογα ζώα, σύμβολα της ανθρώπινης άγνοιας, τον Ιωσήφ τον Μνήστορα και τους ψάλλοντες το «*Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία*» Αγγέλους, γίνεται η προσωπική Θεία Αποκάλυψη! Ο Θεός γίνεται άνθρωπος για να κάνει τον άνθρωπο Θεό!.

Εκεί στη φάτνη της Βηθλεέμ η ιστορία χωρίζεται στα δύο. Πρό Χριστού και μετά Χριστόν. Εκεί «*ο έχων θρόνον ουρανόν και υποπόδιον την γην*», εισήλθε στο χρόνο, «*αρχήν λαβών χρονικήν*» [9], για να αγιάσει τον χρόνο, τούς κόπους και τον ιδρώτα του ανθρώπου, αλλά και να κάνει τον άνθρωπο μέτοχο της αιωνιότητας.

Παράδοξον Μυστήριο, οικονομείται σήμερα! καινοτομούνται φύσεις, και Θεός άνθρωπος γίνεται· όπερ ην μεμένηκε, και ο ουκ ην προσέλαβεν, ου φυρμόν [10] υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν [11].

Καινούργια και ασυνήθιστα γεγονότα στη φύση. Μέγα μυστήριο και πρωτοφανές! Ο Θεός γίνεται άνθρωπος.

Έμεινε όπως ακριβώς ήταν, δηλ. Θεός, και έγινε ότι δεν ήταν, δηλ. άνθρωπος, χωρίς να υποστεί καμία σύγχυση, και ανάμειξη ή διαίρεση. Γεννήθηκε τέλειος άνθρωπος και παρέμεινε Τέλειος Θεός.

Εκεί, στην φάτνη της Βηθλεέμ, μας έδειξε ότι ήλθε, για τον κάθε ταπεινό και καταφρονεμένο «*τι γαρ ευτελέστερον σπηλαίου τι δε ταπεινότερον σπαργάνων;*» σημειώνει με θαυμαστική απορία ο υμνωδός.

Ήλθε για να μας ξαναβάλει στον χαμένο Παράδεισο. Εκεί στην ταπεινή φάτνη της Βηθλεέμ με τη γέννηση, εγράφη η Καινή Διαθήκη, που σφραγίσθηκε 33 χρόνια αργότερα στο Γολγοθά, με τη σταυρική θυσία.

Η γέννηση του Χριστού που γίνεται κάθε Χρόνο, δεν γιορτάζεται σα γεγονός που

Ο

Χριστός γεννιέται κάθε χρόνο και σώζει πάντοτε. «Σήμερα γεννάται εκ Παρθένου» βεβαιώνει ο υμνωδός της εκκλησία μας. Ούτε εγεννήθη, ούτε θα γεννηθεί.

«Γεννάται» ιστορικός εδώ ο ενεστώτας. «Η αλήθεια ήλθεν η σκιά παρέδραμε» «Άνθρωπος γίνεται θεός, ίνα θεόν τον Αδάμ απεργάσηται». [12]

Η σκιά και το σκοτάδι, από την ημέρα της εξόδου του Αδάμ απ' τον Παράδεισο, καταδυνάστευε το ανθρώπινο γένος. Η αγωνία του ανθρώπου να λυτρωθεί απ' το σκοτάδι είναι διάχυτη στην αρχαία Ελληνική γραμματεία.

Στην εικόνα της Γεννήσεως, οι αγιογράφοι ζωγραφίζουν αυτό το σκοτάδι με μαύρο χρώμα στο εσωτερικό του σπηλαίου της Γεννήσεως. [13]

Μίλησε, γι' αυτή τη λύτρωση και την ανάγκη ενός Θεού, χωρίς ανθρώπινα πάθη, ο Σωκράτης. Κατηγορήθηκε ότι εισάγει κενά δαιμόνια, δικάσθηκε και καταδικάσθηκε σε θάνατο, με κώνειο που πλήρωσε ο ίδιος.

Στην τραγωδία του Προμηθέα Δεσμώτη, ο Προμηθέας περιγράφει στην Ιώ [14], όσα την περίμεναν και της είχε αναγγείλει, προκειμένου να την παρηγορήσει, για τα μελλοντικά της βάσανα. Της είπε, ότι ένας από τους απογόνους της, μετά από

πολλές γενιές, θα ερχόταν να τον ελευθερώσει και ταυτόχρονα να κλονίσει την εξουσία του Δία [15]. Διάχυτη και διαρκής η προσδοκία των εθνών!

Ιδού τι λέγει ο υμνωδός της Εκκλησίας γι' αυτή την κατάσταση της προχριστιανικής ανθρωπότητας: *«Ιδών ο Κτίστης ολλύμενον, τον άνθρωπον χερσίν, ον εποίησε, κλίνας ουρανούς κατέρχεται, τούτον δε εκ Παρθένου θείας Αγνής, όλον ουσιούται, αληθεία σαρκωθείς...»* [16]

Βλέποντας, μας λέγει ο υμνωδός, ο Θεός, τον άνθρωπο, που έφτιαξε με τα χέρια του, να χάνεται, τον λυπήθηκε και κλίνοντας τους ουραμούς, κατεβαίνει και γίνεται ένας απλός άνθρωπος αληθινά.

Παίρνει σάρκα και οστά, από την Παρθένο μητέρα του. όχι συμβολικά. όχι χάνοντας την θεότητα του, αλλά παραμένοντας Θεός γενήθηκε αληθινά σαν άνθρωπος.

Πόσο όμορφα περιγράφει το γεγονός ο ποιητής Γ. Βερίτης:

Τον ερχομό Σου, ώ! πώς τον πρόσμενε
του βράχου ό τραγικός Δεσμώτης,
όσο τα σπλάγχνα τ' όρνιο εσπάραζε
της αδαπάνητής του νιότης!

Κι ήρθες! Δεν ήρθες μ' αστροπέλεκα
και με βροντές και καταιγίδα.
Ήρθες σαν αύρα, σαν πνοή, σαν φως,
σαν ορθρινή δροσοσταλίδα. [17]

Βλέποντας ο υμνωδός το φώς του Αστέρα στη Βηθλεέμ, που, σκόρπισε το σκοτάδι, αναφωνεί με δοξολογική απορία: *«Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γης ως άνθρωπος δι' ημάς; έκαστον γαρ των υπό σου γενομένων κτισμάτων, την ευχαριστίαν σοι προσάγει· οι Άγγελοι τον ύμνον, οι ουρανοί τον Αστέρα, οι Μάγοι τα δώρα, οι Ποιμένες το θαύμα, η γη το σπήλαιον, η έρημος την φάτνην· ήμείς δε Μητέρα Παρθένον· ο προ αιώνων Θεός ελέησον ημάς».* [18]

Τι να σου προσφέρουμε Χριστέ γιατί φάνηκες στη γή ως άνθρωπος για όλους εμάς; Κάθε κτίσμα σου σε ευχαριστεί με τον τρόπο του. Οι Άγγελοι προσφέρουν τον ύμνο *«Δόξα εν υψίστοις Θεώ...»*.

Οι ουρανοί προσφέρουν τον Αστέρα. Οι Μάγοι προσφέρουν τα Δώρα, χρυσό, λίβανο και σμύρνα. Οι ποιμένες αναγγέλλουν το θαύμα. Η γή προσφέρει το Σπήλαιο.

Η έρημος της Ιουδαίας τη φάτνη και οι άνθρωποι την Παρθένο Μητέρα. Ελέησέ μας, ως προ Αιώνων, υπάρχων Θεός.

Ο ποιητής Τέλος Άγρας [19] λυρικά νοσταλγεί και ποιητικά περιγράφει, τη φάτνη και τη Γέννηση, στην άσημη μέχρι τότε, Βηθλεέμ

Το μέτωπό του ήταν σαν ήλιος,
και μέσα η φάτνη η φτωχική,
άστραφτε πιο καλά από μέρα,
με κάποια λάμψη μαγική.

.....

Μα κι' από αγγέλους κι' από μάγους,
δεν ζήλεψα άλλο πιο πολύ,
όσο της Μάνας Του το στόμα,
και το ζεστό - ζεστό φιλί.

Ο βάρδος της ποίησής μας Κωστής Παλαμάς [20] στο ποίημά του «Να 'μουν του σταύλου έν' άχυρο» περιγράφει επίσης, λυρικά και πολύ παραστατικά, τη ψυχική νοσταλγία, για τη Γέννηση του Χριστού:

Να 'μουν του σταύλου έν' άχυρο, ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός στον ήλιο του το μάτι.

Να ιδώ την πρώτη του ματιά και το χαμόγελό του,
το στέμμα των ακτίνων του γύρω στο μέτωπό του.

Να λάμψω από τη λάμψη του κι' εγώ σαν διαμαντάκι
κι' από τη θεία του πνοή να γίνω λουλουδάκι.

Να μοσκοβοληθώ κι' εγώ από την ευωδία,
που άναψε στα πόδια του των Μάγων η λατρεία.

Να 'μουν του σταύλου ένα άχυρο ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός στον ήλιο του το μάτι.

Στην εποχή της κρίσης των αξιών που βιώνουμε και που, για να μην καταλαβαίνουμε τι ακριβώς λέμε, την ονομάσαμε «οικονομική κρίση», η γέννηση του Θεανθρώπου είναι γεγονός, που ελέγχει και προκαλεί.

Ελέγχει τους σύγχρονους μιμητές του Ηρώδη και τους αθέους της εποχής. Γι' αυτό και αφαιρείται, απ' τα βιβλία, απ' τη ζωή μας απ' τα σχολεία και τα Πανεπιστήμια.
[\[21\]](#)

Βλέπουμε μία προσπάθεια, χωρίς μέτρο και χωρίς όρια, να βγεί απ' τη ζωή μας ο Χριστός, στο όνομα της «διαφορετικότητας».

«Διαφορετικότητα», ορισμός εφεύρημα, ακατανόητος και απροσδιόριστος κατά περιεχόμενο, όσων επαγγέλλονται την «πανθηρησκεία» και την «παγκοσμιοποίηση».

Πολύ επιτυχημένα ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, την πραγματικότητα αυτή ονόμαζε «κιμαδοποίηση».

Τραγικές υπάρξεις πλανεμένων μειοψηφιών, που όσο τους ελέγχουν τα έργα και η συνείδησή τους, τόσο και παλεύουν να σβήσουν την Γέννηση και την Ανάσταση του Ιησού.

Δεν γνωρίζουν άραγε «ότι ο Θεός φως εστί και σκοτία εν αυτώ ουκ εστί ουδεμία...

» Το γνωρίζουν σίγουρα αλλά «.....πας γαρ ο φαύλα πράσων μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθή τα έργα αυτού υπό του φωτός...» [22]

Γι' αυτούς όλους θα πεί ο Σοφός Σολομών: «Ακούσατε ουν, βασιλείς, και σύνετε· μάθετε, δικασταί περάτων γης. ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους και γεγαυρωμένοι [23] επί όχλοις εθνών· ότι εδόθη παρά του Κυρίου η κράτησις υμίν και η δυναστεία παρά Υψίστου, ος εξετάσει υμών τα έργα και τας βουλάς διερευνήσει· ότι υπηρέται όντες της αυτού βασιλείας ουκ εκρίνατε ορθώς, ουδέ εφυλάξατε νόμον, ουδέ κατά την βουλήν του Θεού επορεύθητε. φρικτώς και ταχέως επιστήσεται υμίν, ότι κρίσις απότομος εν τοις υπερέχουσι γίνεται.» [24]

Δηλαδή, σε ελεύθερη απόδοση: Ακούσατε οι βασιλείς και οι άρχοντες και σοβαρευτείτε. Μάθετε οι δικαστές, ανά τα πέρατα της οικουμένης και όσοι υπερήφανα στρέφεσθε εναντίον των εθνών, ότι η εξουσία που έχετε, σας έχει δοθεί από τον Ύψιστο.

Αυτός θα εξετάσει τα έργα, τις σκέψεις, τις επιθυμίες και θελήσεις σας. Και επειδή, όντας υπηρέτες της βασιλείας του Θεού, χάριν του λαού, δεν κρίνατε ορθώς, δεν φυλάξατε τον νόμον, ούτε πολιτευθήκατε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, ο Θεός θα στραφεί φρικτά εναντίον σας.

Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η κρίση των αρχόντων γίνεται απότομα και χωρίς προειδοποίηση. Ξεχνούν, όλοι αυτοί οι άρχοντες, ότι και ο Απόστολος Παύλος υπήρξε φοβερός διώκτης, πριν απ' αυτούς «εδίωκον την εκκλησίαν του Χριστού και επόρθουν αυτήν, υπέρ τους συνηλικιώτας εν τω γένει μου» [25], όπως ο ίδιος ομολογεί.

Μετά όμως την κατηγορηματική προειδοποίηση-διαβεβαίωση, του ίδιου του Θεού, «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν» [26], έγινε ο Μέγας απόστολος των Εθνών και ιδρυτής της Ελλαδικής εκκλησίας.

Ξεχνούν επίσης, όλοι αυτοί, την περίφημη και κλασική, περί υπάρξεως Θεού και θρησκείας, βεβαίωση, που έγραψε ο Πλούταρχος [27], που δεν ήταν Χριστιανός: «εύροις δ' αν επιών και πόλεις ατειχίστους, αγραμμάτους, αβασιλεύτους, αοίκους, αχρημάτους, νομίματος μη δεομένας, απείρους θεάτρων και γυμνασίων• ανιέρου δε πόλεως και αθέου, μη χρωμένης ευχαίς μηδέ όρκοις, μηδέ μαντεΐαις, μηδέ θυσίαις επ' άγαθοίς ουδείς εστιν, ουδ' έσται θεατής. Αλλά πόλις αν μοι δοκή μάλλον εδάφους χωρίς, ή πολιτεία της περί Θεού δόξης αναιρεθείσης παντάπασι σύστασιν λαβείν ή λαβούσα τηρήσαι». [28]

Με απλά λόγια: Όπου να πας κι όπου να σταθείς, και όλο τον κόσμο να γυρίσεις,

μπορεί ίσως, να βρεις πόλεις και χωριά χωρίς τείχη, χωρίς σχολεία, χωρίς βασιλιάδες, χωρίς κατοίκους, χωρίς χρήματα, χωρίς θέατρα και γυμναστήρια.

Τέτοιες πολιτείες μπορεί να βρεις. Αλλά πόλη άθρη, που να μην έχει ναούς και ιερά, που οι κάτοικοί της να μη προσεύχονται και να μην επικαλούνται το Θεό στα δικαστήρια με όρκους, που να μην κάνουν θυσίες και να ζητούν από το Θεό ευλογίες, κανείς δεν βρήκε ούτε πρόκειται να βρει.

Μου φαίνεται δε πως, ίσως, μπορεί να βρεθεί πόλη χωρίς έδαφος παρά πολιτεία χωρίς θρησκεία και πίστη στο Θεό.

Τέτοια πολιτεία δεν μπορεί να υπάρξει, ή κι αν παρουσιασθεί, ποτέ δεν θα σταθεί. [29]

Σε αντίθεση με όλους αυτούς, πόσο όμορφα και ποιητικά, ζωγραφίζει τη Χριστουγεννιάτικη Άγια Νύχτα, ο Γ. Δροσίνης [30]:

Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
– ποιός δεν το ξέρει; –
των Μάγων κάθε χρόνο τα μεσάνυχτα
λάμπει τ' αστέρι.
Κι όποιος το βρή μεσ' στ' άλλα αστέρια ανάμεσα
και δεν το χάσει
σε μια άλλη Βηθλεέμ ακολουθώντας το
μπορεί να φτάση.

Κλείνω αυτές τις λίγες σκέψεις, ως οφειλόμενη δοξολογία και ομολογία, όπως την έγραψε ο πολύ πιστός, μεγάλος Έλληνας, Φώτης Κόντογλου [31]: «Δόξα στο Θεό, που υπάρχει ακόμα κάποιο καταφύγιο για μας, που δεν είμαστε σε θέση να νοιώσουμε «το μεγαλείο της εποχής μας». Δόξα στο Θεό που υπάρχουν ακόμα κάποιοι τόποι που δεν τους εξήρανε αυτή η φυλλοξήρα που λέγεται σύγχρονος πολιτισμός..... Καλό είναι να υπάρχουν, αλλά να ζεις είναι άλλο πράγμα».

Το «κάποιο» δικό μας «καταφύγιο» είναι η Πίστη μας στο Θαύμα της Γέννησης του Χριστού και της Ανάστασής του. Ζώντας τη Γέννησή του αγωνιζόμαστε, και πρέπει να αγωνιζόμαστε για την «Επί γής Ειρήνη», προσδοκώντας την Ανάσταση, γιατί:

Η Σωτηρία της ψυχής
είναι πολύ μεγάλο πράγμα [32]

- 1) Ιδιόμελο της Α΄ Ώρας των Βασιλικών Μεγάλων Ωρών.
- 2) Ματθ. β΄ 1-12

3) Κάθισμα του Όρθρου της εορτής των Χριστουγέννων, Ήχος Δ΄

4) Κάθισμα του Όρθρου της εορτής των Χριστουγέννων. Ήχος Δ΄

5) Γαλ. Δ 4,5

6) Ιωάν. 1,14

7) Ιωάν. 1, 17

8) Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. Ματθ. 5 στιχ. 17

9) Στιχηρόν Κεκραγαρίων Εσπερινού 26ης Μαρτίου

10) φύρω: αρχ. αναμειγνύω κάτι ξερό με νερό, ανακατεύω με υγρό

11) Ιωάννου Μοναχού Ήχος πλ. δ΄.

12) Μηναία, κε΄ Μαρτίου Ευαγγελισμός της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας.

13) Φώτης Κόντογλου: *«Οι πιο ωραίες εικόνες της Γεννήσεως που αφήσανε οι παλαιοί ευσεβείς αγιογράφοι μας είναι κατά πρώτον οι ψηφιδωτές του Δαφνιού και του Οσίου Λουκά, έργα εξαίσηια για όποιον νοιώθει τη βυζαντινή τέχνη και δεν θέλει σκηνοθεσίες και επιδείξεις κούφιας. Άλλη ωραία εικόνα της Γεννήσεως είναι στην Περίβλεπτο του Μυστρά, ίσως η ωραιότερη, καθώς και άλλη στην Παντάνασσα. Σπουδαία είναι και η Γέννηση στο Καχριέ Τζαμί της Πόλης (αρχαία Μονή της Χώρας), της Υπαπαντής στα Μετέωρα, στα μοναστήρια του Διονυσίου και του Δοχειαρίου στ΄ Άγιον Όρος, καθώς και του Αγίου Παύλου, στο μοναστήρι της Μεταμορφώσεως στα Μετέωρα, καθώς και στο μοναστήρι του Βαρλαάμ, έργο του Φράγκου Κατελλάνου. Υπάρχουνε κι΄ άλλες έμορφες Γεννήσεις σε αρχαία εξωκκλήσια, όλες στον ίδιο τύπο που ιστορήσαμε. Πλήθος Γεννήσεις στολίζουνε τα αρχαία χειρόγραφα, όπως είναι δυο που βρίσκονται στο μοναστήρι των Ιβήρων. Το αμαρτωλό χέρι μου αξιώθηκε να ζωγραφίσει κάμποσες Γεννήσεις σε σανίδι, και δυο σε τοιχογραφία, τη μια στο οικογενειακό παρεκκλήσι του Γ. Πεσμαζόγλου στην Κηφισιά, την άλλη, σε πολύ μεγάλο σχήμα, στην εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής στο Λιόπεσι.»*

14) Η Ιώ είναι πρόσωπο που αναφέρεται στην ελληνική μυθολογία, ερωμένη του Δία. Σύμφωνα με τους σωζόμενους μύθους ήταν θυγατέρα του Ίασου, βασιλέα του Άργους και απογόνου του Ίναχου ή, κατά άλλη εκδοχή, του ιδίου του βασιλέα Ίναχου ή κατά τρίτη τέλος, εκδοχή του Κορίνθιου Πειρήνα, θείου του ήρωα Βελλεροφόντη. Μητέρα της ήταν η Μελία ή η Λευκάνη. Ήταν ιέρεια της Ήρας και έγινε ερωμένη του Δία. Σύμφωνα με τις διάφορες πηγές, η περιπέτειά της άρχισε όταν η Ήρα αντιλήφθηκε την παράνομη σχέση. Τότε ο Ζευς, για να την προστατεύσει από το μένος της συζύγου του, τη μεταμόρφωσε σε αγελάδα. Η Ήρα όμως υποχρέωσε τον Δία να αρνηθεί, με όρκο (αφροδίσιος όρκος), την παράνομη σχέση του και να της παραδώσει την ωραία αγελάδα, πράγμα που εκείνος αναγκάστηκε να κάνει. Η Ήρα εμπιστεύτηκε τη φύλαξη της αγελάδας στον πανόπτη Άργο, που αγρυπνούσε εναλλάξ με τα 500 από τα 1.000 μάτια του. Ο Ζευς ανέθεσε στον Ερμή να τερματίσει την κατάσταση και να βοηθήσει τον έρωτά του απελευθερώνοντας την Ιώ. Ο Ερμής αποκοίμισε με τη γοητεία του αυλού όλα τα μάτια του Άργου, και ενώ κοιμόταν τον αποκεφάλισε. Η Ιώ περιπλανήθηκε ως αγελάδα στην περιοχή γύρω από τις Μυκήνες και κατόπιν πέρασε στην Εύβοια. Η Ήρα όμως δεν παραιτήθηκε από την εκδίκησή της και έστειλε έναν οίστρο (μύγα των βοδιών) για να την βασανίζει. Τότε η Ιώ καταδιωκόμενη από τον οίστρο άρχισε να περιπλανάται σε όλη την Ελλάδα. Διέτρεξε την ακτή του Ιονίου πελάγους (που εξαιτίας της πήρε το όνομά του), έφθασε στην Ιλλυρία, διέσχισε όλη την Σκυθία, έφθασε στον Προμηθέα που ήταν δεμένος στον Καύκασο, διέτρεξε την ακτή του Ευξείνου Πόντου (που εξαιτίας της μετέβαλε την ονομασία της, από Άξενος Πόντος σε Εύξεινος), διήλθε από τον Βόσπορο (που εξαιτίας της πήρε το όνομά του (βους+πόρος), και τελικά κατέληξε στην Μέμφιδα της Αιγύπτου όπου γέννησε

τον Έπαφο, τον γιο της από τον Δία, ο οποίος στο μέλλον θα γινόταν γενάρχη της φυλής των Δαναών.(βλ. Βικιπαίδεια)

15) «Οι Ολύμπιοι το άκουσαν αυτό και έστειλαν τον Ερμή στον Προμηθέα, για να μάθουν, για τι ακριβώς πρόκειται. Ο Ερμής προσπαθεί να κάνει τον Προμηθέα να μιλήσει απειλώντας τον. Ο Προμηθέας αρνείται και το έργο τελειώνει με την πραγματοποίηση των απειλών του Ερμή, ένα είδος κατακλυσμού με κεραυνούς και αστραπές, όπου η γη σχίζεται και καταπίνει τον Προμηθέα κάτω από τα κομμάτια του βουνού στο οποίο τον είχε δέσει στην αρχή ο Ήφαιστος.... Επομένως, σε αυτό τον τελευταίο διάλογο, ο Προμηθέας βεβαιώνει (στ. 958-959) ότι η εξουσία του Δία, η τρίτη κατά σειρά, θα πέσει όπως και οι προηγούμενες, αίσιστα και τάχιστα, σύντομα και πολύ άσχημα, ότι η τυραννία του θα τελειώσει.» (Πρβλ. λεπτομερώς κείμενο Βικιπαιδείας αναφερόμενο στο μύθο του Προμηθέα Δεσμώτη).

16) Ο Ειρμός Ωδή α' Ήχος α'

17) «Δεύτε ίδωμεν πιστοί» (Γ. Βερίτης)

18) Ιδιόμελον Εσπερινού Χριστουγέννων ήχος β»

19) «Είδα χτες το βράδυ στ' όνειρό μου». Τέλλος Άγρας (1899-1944): ποιητής και κριτικός (φιλολογικό ψευδώνυμο του Ευαγγέλου Λ. Ιωάννου) Γεννήθηκε στην Καλαμπάκα, όπου υπηρετούσε τότε ως σχολάρχης, ο πατέρας του Γεώργιος Ιωάννου. Η μητέρα του λεγόταν Ειρήνη Βλάχου, ενώ ο μικρότερος αδερφός του Χρήστος. Ο Τέλλος Άγρας τοποθετείται στους έλληνες ποιητές του μεσοπολέμου, τους λεγόμενους νεορομαντικούς ή παρακμιακούς (Καρυωτάκης, Κλέων Παράσχος, Ναπολέων Λαπαθιώτης, Κώστας Ουράνης κ.ά.)

20) Κωστής Παλαμάς, ποιητής, δημοσιογράφος, κριτικός λογοτεχνίας, θεατρικός συγγραφέας και συγγραφέας. Γεννήθηκε στην Πάτρα 13 Ιανουαρίου 1859 και πέθανε στην Αθήνα 27 Φεβρουαρίου 1943. Η κηδεία του έμεινε ιστορική, καθώς μπροστά τους έκπληκτους Γερμανούς κατακτητές, χιλιάδες κόσμου τον συνόδευσαν στην τελευταία του κατοικία, στο Α΄ νεκροταφείο Αθηνών/Α΄ νεκροταφείο Αθηνών, ψάλλοντας τον εθνικό ύμνο. Το ποίημα που εκφώνησε ο ποιητής Άγγελος Σικελιανός, ως Επικήδειο Λόγο, στην κηδεία του Κωστή Παλαμά (28 Φεβρουαρίου 1943) ήταν ένας λόγος αντίστασης και ελευθερίας. Η κηδεία του έγινε στο Α΄ Νεκροταφείο και μετατράπηκε σε παλλαϊκή αντικατοχική εκδήλωση στην Αθήνα.

21) Στο ιστολόγιο «Αντιπληροφόρηση» καταχωρίστηκε πέρυσι τα Χριστούγεννα η παρακάτω είδηση: «Οι γιορτές πλησιάζουν, αλλά το Πανεπιστήμιο του Τενεσί βάλθηκε να... απαγορεύσει τα Χριστούγεννα, σε μία προσπάθεια «πολιτικής ορθότητας» που φαίνεται να έχει καταβάλει την πανεπιστημιούπολη. Το Γραφείο Διαφορετικότητας και Ένταξης, του Πανεπιστημίου, δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του ένα πλάνο δέκα σημείων, για την αποφυγή αναφορών στη θρησκεία, κατά τη διάρκεια των γιορτών, απευθυνόμενο στο προσωπικό της πανεπιστημιούπολης. Έτσι, είναι επιτρεπτό να «γιορτάσουν και να ενισχύσουν τις εργασιακές σχέσεις και το ομαδικό ηθικό», αλλά- προειδοποιεί το Γραφείο «βεβαιωθείτε ότι το πάρτι των διακοπών που κάνετε δεν είναι ένα καλυμμένο χριστουγεννιάτικο πάρτι».

22) Α' Ιωαν. 1, 5

23) Αρχ. Ρήμα: γαυριώ (-άω) υπερηφανεύομαι και είμαι ασυγκράτητος εναντίον άλλου (Λεξ. Γ. Μπαμπινιώτης σελ. 402)

24) Σοφία Σολομώντος 6 στιχ. 1-5

25) «*Ηούσατε γαρ την εμήν αναστροφήν ποτε εν τω Ιουδαϊσμού, ότι καθ' υπερβολήν εδίωκον την εκκλησίαν του Θεού και επόρθουν αυτήν, και προέκοπτον εν τω Ιουδαϊσμού υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων....*

» (Γαλ. Α΄ 12,13)

26) Παξ..26. στιχ. 24.

27) Πλούταρχος (45 - 120 μ. Χ.) ήταν Έλληνας ιστορικός, βιογράφος και δοκιμιογράφος. Γεννημένος στη μικρή πόλη της Χαιρώνειας, στη Βοιωτία.

28) Προς Κολώτην Επικούρειον §31

29) Πρβλ. ιστολόγιο Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσεως

30) Γεώργιος Δροσίνης: Ποιητής, πεζογράφος και δημοσιογράφος γεννήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1859, σ' ένα αρχοντικό της Πλάκας και πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1951, στην Κηφισιά.

31) Φώτης Κόντογλου, γεννήθηκε στο Αϊβαλί της Μ. Ασίας το 1895 και πέθανε στην Αθήνα το 1965- Αγιογράφος, Λογοτέχνης, Όρθόδοξος και προ πάντων Έλληνας.

32) Ελληνική μπαλάντα (1985) με στιχουργό τη Λίνα Νικολακοπούλου και συνθέτη το Σταμάτη Κραουνάκη, τραγουδισμένη από την Άλκηστη Πρωτοψάλτη.